

## Ajánló

### Miért és hogyan publikáljunk?

Gyakran (talán túlságosan is gyakran) hangzik el, hogy a publikálás motívuma egyes szerzők becsvágya, illetve csupán a velük szemben támasztott követelmények teljesítésének szándéka (pl. tudományos fokozat vagy pályázat elnyerése). Ilyenkor szokás emlegetni, hogy *publish or perish* (publikálj vagy elpusztulsz). **Braun Tibor** most – helyesen – védelmébe veszi a szerzőket, emlékeztetve, hogy a publikálás a *tudományos kutatás szerves része*, fő célja a kutatási eredmények közzététele. *A magam részéről* úgy gondolom, hogy a publikálásnak több oka van és persze nem rendjén való az egyik, bizonyára a marginális szférába tartozó okot abszolutizálni. *A megoldás* a szerkesztőségeké, lektoroké. Ha feladatukat jól látják el, kiszűrik azokat a kéziratokat, amelyek nem tartalmaznak új, értékes gondolatokat, függetlenül attól, hogy a szerző milyen indítékból nyújtotta azt be. Kaptam már én is többször olyan levelet, amelyben a szerző kéri dolgozata közzétételét, mondván, ilyen-olyan egyéni célból lenne szükség rá. Az ilyen kérést mindig furcsállottam, de emiatt sem előnyben, sem hátrányban nem részesült az illető.

**Arthur Eger**, a rangos *Elsevier* kiadó munkatársa, főleg azzal foglalkozik, hogyan publikáljunk, számos megszívlelendő, gyakorlati tanácsot adva. Eredetileg a témát az *Informatio Medicata* 2008. évi konferencián adta elő, azóta azonban jelentősen átdolgozta, aminek eredményeként – a most elsőként a TMT-ben – megjelenő munka a kiadó hivatalos dokumentuma lesz (*White Paper*).

**Wojnárovits László**, aki egy *Elsevier*-folyóirat főszerkesztője, folytatja Eger gondolatait, további értékes szempontokkal és tanácsokkal szolgál. Bevallom, azért is kértem fel a két tapasztalt szerkesztőt a téma megírására, mert abban bíztam, hogy tanácsaikat a TMT-ben publikálni szándékozók is megfogadják, és így a jövőben több kiforrottabb, a szerzői útmutatónknak is eleget tevő kézirat érkezik. Mert ma még a beérkező kéziratok jelentős hányada elmarad főleg a formai követelményektől, és e téren a helyzet 1983 óta, amióta a lapot szerkesztem, nem sokat javult. Inkább csak szórakoztatásul említek néhány kirívó példát, hiszen nem tipikus, csak egyedi esetekről van szó. Volt, aki PowerPoint-os előadását küldte be közzételre, volt, aki többszáz oldalas pályázatát, gondolván, majd a szerkesztőség megírja belőle az ő cikkét. Volt, aki beküldött több tucat illusztrációt, nagylelkűen felhatalmazva a szerkesztőséget, hogy válogasson kedvére, de volt, aki még szemfülesebb megoldást talált: közölte, hogy cikkéhez tetszésünk szerint keressünk ábrákat az interneten.

Ajánlom még a *blogokkal* foglalkozó külföldi cikkek referátumait, abban a reményben, hogy akad majd *hazai szerző* is, aki foglalkozik a témával, vagy esetleg görcső alá veszi a főbb könyvtári blogokat, netán egy új *Mustra*-sorozatot kezdeményezve.

Szántó Péter